

MARIA PONS
TREURE LA POLS

Longevitat

LA CARME i jo anem de compres a Barcelona. Al tren s'asseuen prop nostre dues parelles que parlen com si no hi hagués ningú més al vagó. Després d'efusives salutacions enceten un tema de conversa que a la meva amiga i a mi ens manté l'orella parada.

El senyor amb cabells grisos diu: "Sabeu que hi ha la teoria cada cop més estesa entre els científics que arribarem a viure 120 anys?" Aquella que té tot el posat de ser la seva esposa, una dona morena i eixerida, interromp: "Calla! Calla! Quin avoriment! Si fos així, tu i jo encara no hauríem arribat ni a la meitat de la vida. Creieu que cal viure tant? Per a què?"

El que sembla el seu marit prossegueix: "Per a què no ho sé. Però hi ha algun bioquímic que assegura que no seran 120 sinó 150 els anys a què s'arribarà d'aquí a no gaire. I no solament la ciència, també hi ha interpretacions bíbliques, concretament del Gènesi, segons les quals els dies dels éssers humans seran de 120 anys." La senyora amb croses i un somriure amarg provocat pel patiment físic respon: "Em sembla perfecte. Jo penso que pel que hi fem, quedem-nos-hi!"

"Prefereixo viure amb bones condicions abans que fer anys sumida en la més absoluta decrepitud"

"Quedem-nos-hi! Quedem-nos-hi!" Replica el senyor calb, probablement, el seu marit: "Jo només m'hi vull quedar si tinc unes prou bones condicions de vida. Si he de conviure amb el ui!, i l'ai!, prefereixo més no ser-hi." L'esposa replica: "Sempre serà millor ser aquí que a l'altre barri. La meva osteoporosi està tan avançada que els ossos se'm trenquen tan sols mirar-los. I sabeu què? Aquesta és una malaltia que fa mal, però no mata, així que ja estic bé." La senyora de cabells foscos replica: "Jo prefereixo viure amb bones condicions físiques i mentals abans que fer anys sumida en la més absoluta decrepitud. Per viure tants anys de joventut com de vellesa i amb segons quin deteriorament no m'hi cal ser. Ara ja he començat a prendre una pastilla per la tensió." La senyora de l'osteoporosi no se'n pot estar: "Una pastilla i ja et penses morir?" Aleshores, furga dins la bossa i treu uns folis que mostra orgullosa: "Aquestes tres pàgines de medicaments són els que prenc diàriament. I no penso pas bellugar-me d'aquí."

Arribats a aquest punt, la Carme em diu a cau d'orella: "T'imagines tu i jo amb 150 anys?" Responc sense dubtar: "I tant! Dos mòmies ambulants alimentant-se de pastilles."